

ROZPORZĄDZENIE WYKONAWCZE

Ministra Spraw Wojskowych i Ministra Spraw Wewnętrznych do art. 10 ust. 3, art. 11 i 12 Ustawy z dn. 11 kwietnia 1919 r., o rzeczowych świadczeniach wojennych (Dz. Praw 1919 r., № 32, poz. 264), w przedmiocie utworzenia Komisji Rekwizycyjnych Okręgowych i Głównej.

Na mocy art. 16 ustawy z dnia 11 kwietnia 1919 r. w uzupełnieniu rozporządzenia z dnia 1 maja 1919 r. (Monitor Polski № 100—101), postanawiamy co następuje:

I. Porządek mianowania przewodniczących i członków Komisji Rekwizycyjnych: Okręgowych i Głównej.

Art. 1. Przewodniczącym Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej jest sędzia, wydelegowany przez miejscowy Sąd Okręgowy. Członków Komisji, przedstawiciele Ministerstw: Spraw Wojskowych, Spraw Wewnętrznych i Skarbu mianują właściwi Ministrowie.

Miejscowy Samorząd reprezentują w Okręgowych Komisjach Rekwizycyjnych dwaj przedstawiciele, z których jednego wybiera miejscowy sejmik powiatowy, a drugiego rada miejska siedziby Dowództwa Okręgu Generalnego.

Art. 2. Przewodniczącym Głównej Komisji Rekwizycyjnej jest sędzia, delegowany przez Sąd Najwyższy, członkami — przedstawiciele Głównej Intendencji Wojskowej, Ministerstwa Skarbu i Ministerstwa Spraw Wewnętrznych, mianowani przez właściwych Ministrów, oraz delegat, mianowany przez Sejm.

II. Wynagrodzenie Członków Okręgowych Komisji Rekwizycyjnych.

Art. 3. Przedstawiciele samorządu w Okręgowych Komisjach Rekwizycyjnych pobierają za dni posiedzeń djety w wysokości 25 mk. dziennie, oraz zwrot faktycznie poniesionych kosztów podróży.

Wojskowi, urzędnicy i funkcjonariusze państwowi, biorący udział w Okręgowych Komisjach Rekwizycyjnych, otrzymują, o ile pełnić będą swoje obowiązki poza stałą siedzibą urzędową, djety i koszta podróży, w myśl obowiązujących rozporządzeń.

Wynagrodzenie to wypłacać będzie Intendencja Dowództwa Okręgu Generalnego na podstawie rachunków, należycie sporządzonych i potwierdzonych przez przewodniczącego Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, wojskowym zaś właściwe Komisje Kasowe.

III. Tryb postępowania w Komisjach Rekwizycyjnych.

Art. 4. Intendencje Okręgów Generalnych wypłacają tylko te należności za świadczenia wojenne, które oparte są:

- a) na kwitach rekwizycyjnych;
- b) na prawomocnych orzeczeniach Komisji Rekwizycyjnych.

Art. 5. Intendencje Okręgów Generalnych odmawiają zapłaty zgłaszającym kwity rekwizycyjne:

- a) jeżeli zachodzi podejrzenie, iż kwit jest nieautentyczny, lub sfałszowany, albo, że świadczenie całkowicie lub częściowo opłacone zostało;
- b) jeżeli w kwicie nie dość ściśle i wyraźnie oznaczona jest: osoba świadczącego, rodzaj świadczenia, ilość i rodzaj zarekwizowanych przedmiotów, lub suma należności za świadczenie;
- c) jeżeli w kwicie brak: podpisu, pieczęci lub daty;
- d) jeżeli kwit wydany został przez urząd albo osobę, do tego nie upoważnioną, lub niezgodnie z ustanowionym wzorem kwitu rekwizycyjnego;
- e) we wszystkich wypadkach, kiedy kwit budzi jakie podejrzenia lub wątpliwości.

We wszystkich wymienionych wypadkach, odmawiając zapłaty, Intendencja czyni o tem odpowiednią adnotację na zgłoszonym kwicie, oraz objaśnia posiadacza takowego, iż o ile pragnie ubiegać się o zapłatę za świadczenie, może wnieść zażalenie do właściwej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, drogą w art. 8 niniejszych przepisów wskazaną.

Art. 6. Intendencja Dowództwa Okręgu Generalnego przy opłacaniu należności za świadczenia wojenne biorą od petenta pokwitowanie na piśmie, w którym mają zawierać ściśle dane co do:

- a) osoby świadczącego;

- b) rodzaju świadczenia;
- c) czasu, kiedy świadczenie miało miejsce, i
- d) sumy, jaka została zapłacona.

W miarę potrzeby pokwitowanie uzupełnia się innymi niezbędnymi danymi. Wzór pokwitowania może ustalić O. K. R.

Art. 7. Każdy świadczący, któremu odmówiono zapłaty, względnie wydania kwitu rekwizycyjnego, lub zapłacono mniej, niż mu się należy, względnie wydano kwit rekwizycyjny na sumę, zdaniem jego, zbyt niską, lub komu Intendentura D. O. G. odmówiła zapłaty, względnie wypłaciła sumę, zdaniem jego, zbyt niską lub kto wogóle z jakiegokolwiek powodu czuje się pokrzywdzony, może zgłosić zażalenie do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej przy Dowództwie tego Okręgu Generalnego, na obszarze, którego świadczenie miało miejsce.

Art. 8. Zażalenie należy adresować do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, złożyć zaś lub przesłać do Intendentury przy Dowództwie tegoż Okręgu Generalnego, przy którym urzęduje wyżej wspomniana Komisja.

Intendentura przy D. O. G. po otrzymaniu zażalenia obowiązana jest uzupełnić je danymi co do tego, czy petentowi wypłaconą została za świadczenia jaka suma, za co mianowicie i w jakiej wysokości, poczem zażalenie niezwłocznie przesyła do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej.

Art. 9. Do właściwości każdej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej należy rozpatrywanie i rozstrzyganie wszelkiego rodzaju zażeń, pretensji i roszczeń z tytułu świadczeń wojennych, o ile świadczenie miało miejsce na przestrzeni tego Okręgu Generalnego przy Dowództwie, którego Komisja urzęduje, i o ile zażalenie zgłoszone zostało przez świadczącego, względnie jego prawnego zastępcę lub spadkobiercę.

Do właściwości Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej należy również rozpatrywanie i rozstrzyganie sprzeciwów, zgłoszonych przez przedstawicieli Ministerstw: Skarbu i Spraw Wojskowych przeciwko wysokości ceny przedmiotów świadczeń, ustalonej przez Powiatową Komisję świadczeń wojennych, w wypadkach, przewidzianych w art. XI, B. rozporządzenia wykonawczego z dn. 1 maja 1919 r. do ustawy o rzeczowych świadczeniach wojennych.

Art. 10. Termin miesięczny na złożenie zażalenia do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej liczy się od dnia, w którym prawa petenta zostały naruszone.

Art. 11. Na żądanie Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej petent obowiązany jest udowodnić, iż termin miesięczny na zgłoszenie zażalenia nie został przekroczony.

Art. 12. Okręgowa Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest zbadać wszystkie dowody, przedstawione przez petenta, kierując się pod tym względem ogólnymi zasadami ustawy postępowania cywilnego.

Okręgowa Komisja Rekwizycyjna ma prawo badać świadków i biegłych, oraz dokonywać oględzin na miejscu, z udziałem lub bez udziału ludzi biegłych.

Art. 13. Zeznania świadków i opinie biegłych wpisuje się do protokołu, który podpisuje każdy ze świadków i biegłych. O dokonanych oględzinach na miejscu spisuje się protokół, który podpisują wszyscy, którzy brali udział w dokonywaniu oględzin.

Art. 14. Koszta wynagrodzenia świadków i biegłych za oderwanie od

zająć ponosi patent, który — na żądanie O. K. R. — obowiązany jest złożyć na ten cel odpowiednie sumy.

Koszta te całkowicie lub częściowo będą ze skarbu zwrócone na mocy specjalnego w tym przedmiocie orzeczenia O. K. R., o ile pretensja całkowicie lub częściowo na korzyść patentu rozstrzygnięta zostanie. O zwrocie powyższych kosztów O. K. R. orzeka z urzędu, niezależnie od prośby patentu.

Art. 15. O. K. R. niezwłocznie komunikuje patentowi treść powziętego przez Komisję w jego sprawie orzeczenia, przesyłając w tym celu za pośrednictwem władz administracyjnych krótkie rozstrzygnięcie na piśmie dla doręczenia patentowi za zwrotem pokwitowania.

Art. 16. Okręgowa Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest umotywoać i uzasadnić ze stanowiska prawnego swoje orzeczenia, mocą których rozstrzygnięte zostały zgłoszone zażalenia.

Na żądanie patentu Okręgowa Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest wydać mu odpis uzasadnionego i umotywowanego orzeczenia nie później, jak na ósmy dzień po wniesieniu o to podania.

Art. 17. Okręgowa Komisja Rekwizycyjna przesyła niezwłocznie właściwej Intendenturze Okręgu Generalnego odpisy swych prawomocnych orzeczeń, mocą których przyznane zostały wypłaty patentom.

Art. 18. Rzeczony odpis orzeczenia służy dla Intendentury Okręgu Generalnego za dokument dla dokonania wypłaty.

Art. 19. Prawomocnymi są orzeczenia Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, co do których przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych i patent rzekli się swego prawa do zgłoszenia sprzeciwu, względnie skargi do Głównej Komisji Rekwizycyjnej, lub termin na zgłoszenie takowych upłynął.

Art. 20. Termin miesięczny na wniesienie odwołania się do Głównej Komisji Rekwizycyjnej liczy się od dnia, w którym patentowi doręczono rozstrzygnięcie Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej w jego sprawie.

Art. 21. Skargę na orzeczenie Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej należy adresować do Głównej Komisji Rekwizycyjnej i złożyć do tej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, która sprawę rozstrzygnęła.

Art. 22. Okręgowa Komisja Rekwizycyjna odsyła skargę wraz z załącznikami i aktami do Głównej Komisji Rekwizycyjnej najpóźniej w tydzień po otrzymaniu teje.

Art. 23. Prawo zgłoszenia sprzeciwu przeciw orzeczeniu Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej przysługuje przedstawicielowi Ministerstwa Spraw Wojskowych w przeciągu miesiąca od dnia, w którym dane orzeczenie zapadło.

Sprzeciw musi być umotywowany.

Art. 24. Zgłoszenie sprzeciwu przez przedstawiciela Ministerstwa Spraw Wojskowych powoduje te same skutki, co złożenie skargi przez patentu.

Zgłoszony sprzeciw przesyła się wraz z aktami do Głównej Komisji Rekwizycyjnej, dopiero po upływie terminu na złożenie skargi przez patentu.

Art. 25. Główna Komisja Rekwizycyjna rozpatruje ponownie merytorycznie tylko te punkta orzeczenia Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, które zostały zaskarżone przez patentu lub przedstawiciela Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Art. 26. Do Głównej Komisji Rekwizycyjnej można złożyć nowe dowody i wezwać nowych świadków.

Główna Komisja Rekwizycyjna nie ma obowiązku badać ponownie świadków, którzy byli zbadani w Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej i sprawdzić dokonane przez Okręgową Komisję Rekwizycyjną oględziny.

Art. 27. W orzeczeniu swem Główna Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest wyraźnie się wypowiedzieć, czy zaskarżone orzeczenie Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej całkowicie lub częściowo, w jakiej mianowicie części zostaje potwierdzone czy też uchylone.

Główna Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest uchylone orzeczenie Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej względnie części tych orzeczeń zastąpić przez własne w tymże przedmiocie orzeczenia, merytorycznie daną sprawę rozstrzygające.

Art. 28. Główna Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest umotywować i uzasadnić ze stanowiska prawnego swoje orzeczenia.

Art. 29. Główna Komisja Rekwizycyjna spisuje swoje orzeczenia w dwóch egzemplarzach, z tych jeden egzemplarz pozostaje przy aktach Głównej Komisji Rekwizycyjnej, drugi wraz z aktami sprawy zwraca się do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej.

Art. 30. Główna Komisja Rekwizycyjna na żądanie petenta, obowiązana jest doręczyć mu odpis umotywowanego i uzasadnionego orzeczenia w jego sprawie w terminie miesięcznym od dnia wniesienia o to podania.

Art. 31. Po rozstrzygnięciu sprawy Główna Komisja Rekwizycyjna niezwłocznie zwraca akta wraz z drugim egzemplarzem swego orzeczenia do tej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, skąd wspomniane akta wpłynęły.

Art. 32. Po otrzymaniu aktów sprawy, wraz z orzeczeniem Głównej Komisji Rekwizycyjnej, Okręgowa Komisja Rekwizycyjna, o ile mocą tego orzeczenia przyznana została wypłata na rzecz petenta, przesyła niezwłocznie odpis wspomnianego orzeczenia do Intendentury Okręgu Generalnego, oraz powiadamia petenta o treści orzeczenia Głównej Komisji Rekwizycyjnej w jego sprawie, drogą, wskazaną w art. 15 niniejszego rozporządzenia.

Art. 33. Rzeczony odpis orzeczenia Głównej Komisji Rekwizycyjnej służy dla Intendentury Okręgu Generalnego za dokument dla dokonania wypłaty.

Art. 34. Kto wskutek przyczyn od niego niezależnych nie miał możliwości złożyć zażalenia do Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej lub od orzeczenia tej ostatniej odwołać się do Głównej Komisji Rekwizycyjnej w terminie miesięcznym zgodnie z art. 11 ustawy, ten może prosić Okręgową Komisję Rekwizycyjną o przywrócenie mu przekroczonego terminu.

Art. 35. Okręgowa Komisja Rekwizycyjna, o ile w myśl ogólnych zasad ustawy postępowania cywilnego uzna przekroczenie terminu, ze względu na przytoczone przez petenta przyczyny, za usprawiedliwione i prośbę za zasługującą na uwzględnienie, może uchybiony czasokres przywrócić, wyznaczając jednocześnie petentowi nowy termin na złożenie zażalenia względnie odwołania się do Głównej Komisji Rekwizycyjnej, nie dłuższy jednak, niż jeden miesiąc, licząc od dnia, w którym decyzja Komisji o przywrócenie terminu została zakomunikowana petentowi w drodze, w art. 15 niniejszych przepisów wskazanej.

Art. 36. Zarówno petent, jak i przedstawiciel Ministerstwa Spraw Wojskowych mogą zaskarżyć decyzję Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej w przed-

miocie przywrócenia terminu do Głównej Komisji Rekwizycyjnej; przytem pierwszy w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym mu powyższą decyzję w sposób wskazany w art. 15 niniejszych przepisów zakomunikowano, drugi zaś w terminie dwutygodniowym od dnia, w którym powyższą decyzję powzięto.

Art. 37. Powyższe skargi należy adresować do Głównej Komisji Rekwizycyjnej, złożyć zaś do tej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, której decyzja uległa zaskarżeniu.

Okręgowa Komisja Rekwizycyjna przesyła tego rodzaju skargi wraz z własnymi wyjaśnieniami do Głównej Komisji Rekwizycyjnej w terminie tygodniowym od dnia wplynięcia skargi.

Art. 38. Główna Komisja Rekwizycyjna, o ile uzna za możliwe przywrócić przekroczony termin, wyznacza jednocześnie nowy termin, nie dłuższy jednak, niż jeden miesiąc, licząc od dnia, w którym decyzję Głównej Komisji Rekwizycyjnej zakomunikowano patentowi.

Art. 39. Główna Komisja Rekwizycyjna przesyła swoją decyzję w sprawie przywrócenia terminu do tej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej, skąd dana sprawa wplynęła.

Okręgowa Komisja Rekwizycyjna obowiązana jest niezwłocznie zakomunikować patentowi decyzję Głównej Komisji Rekwizycyjnej drogą, w art. 15 niniejszych przepisów wskazaną.

Art. 40. Przedstawiciel władzy administracyjnej, któremu, zgodnie z art. 15 niniejszych przepisów, polecono doręczyć patentowi rozstrzygnięcie, obowiązany jest doręczyć takowe patentowi osobiście, za pokwitowaniem na piśmie, w którym oznacza się datę doręczenia. Pokwitowanie ma być niezwłocznie odesłane do właściwej Okręgowej Komisji Rekwizycyjnej.

Art. 41. Przedstawiciel władzy administracyjnej, gdyby patenta w domu nie zastał, obowiązany jest doręczyć rozstrzygnięcie również za pokwitowaniem, zgodnie z powyższem, jednemu z domowników patenta, względnie sąsiadowi, o ila ten ostatni zobowiąże się oddać takowe patentowi.

Art. 42. W razie niemożności doręczenia rozstrzygnięcia nikomu ze wspomnianych wyżej osób, przedstawiciel władzy administracyjnej obowiązany jest przybić takowe do drzwi mieszkania patenta przy świadkach i jednocześnie powiadomić o tem Okręgową Komisję Rekwizycyjną ze wskazaniem dnia, kiedy rozstrzygnięcie do drzwi przybite zostało.

W tym wypadku przybite do drzwi rozstrzygnięcie uważa się za doręczone patentowi tegoż dnia, kiedy zostało przybite do drzwi.

Art. 43. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Warszawa, dn. 12 grudnia 1919 r.

Za Ministra Spraw Wewnętrznych:

Józef Bek

Za Ministra Spraw Wojskowych:

Sosnkowski